

καὶ τ' ἀπαγγιάζει ἕνα ψηλὸ βουνὸ
ποῦ ρίχνει τὴ σκιά του
σὲ κεῖνο
καὶ σὲ σένα.

ΑΠΟΗΧΟΣ

Δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ θάλασσα
τὸ πέλαγο τὸ ἀνοιχτὸ
ποῦ στέλνει κύματα κι ἀρμύρα
καὶ ποτίζει τίς θολωτὲς στοῆς
τοὺς δρόμους καὶ τὰ περιβόλια
μιᾶς πόλης
ποῦ ἀντιφέγγεται σὲ καιροὺς γαλήνιους
μέσα στὸ νερό.
Δὲν εἶναι ἐδῶ
ὁ δρόμος ὁ θρεγμένος
καθαρὸς μετὰ τὴ μπόρα·
μήτε ὁ δρόμος
ποῦ σὲ βγάζει στίς πλατεῖες μὲ τὰ δέντρα
— γύρω τὸ νιόσκαφτο χῶμα σβωλιασμένο κι ὑγρὸ —
Ἐδῶ
παγώνει μέσ στα χέρια μου ἡ μέρα
κάτασπρη μέσα στὴν ὁμίχλη
ποῦ κατεδαίνει ἀπ' τὸ πρωτ'
σὰν ποταμὸς βουβὸς
κι ἀκύμαντος καὶ πνίγει
τὰ μάτια,
τὴν καρδιά,
τὰ πεινασμένα στόματα
τῶν Ἀγίων Πάντων.
Μαῦρο πουλὶ ζεσταίνεται ἐδῶ
ἀπ' τὴ φωτιά ποῦ καίει
μέρα καὶ νύχτα
σὲ μακρινοὺς ναοὺς, σὲ πέλαγο πλατὺ κι ἀλάργο·
πίνει τὸ αἷμα κόκκινο
καὶ λιγοστεύει
μέσα στίς φλέβες μου τίς ἀνοιχτὲς ὁλοῦθε.